

KATARZYNA TOMASZEWSKA

ORCID: 0000-0003-4024-0036

Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii,
Centrum Badań Problemów Prawnych i Ekonomicznych Komunikacji Elektronicznej

ROLA BIP W ŚWIETLE UREGULOWAŃ USTAWY Z DNIA 14 CZERWCA 1960 ROKU — KODEKS POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

Abstrakt: Biuletyn Informacji Publicznej stanowi jeden ze sposobów powszechnego udostępnienia informacji publicznej. Podstaw prawnych dla jego organizacji i zastosowania należy poszukiwać w ustawie z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r., poz. 902), ale wykorzystanie jego funkcjonalności uwidacznia się również w regulacjach szczególnych. O takim wykorzystaniu można również mówić, biorąc pod uwagę uregulowania ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775). Punkt ciężkości prowadzonych rozważań został położony na szczegółowe określenie, jaka jest rola BIP w regulacjach porządkujących polską procedurę administracyjną.

Słowa kluczowe: dostęp do informacji publicznej, Biuletyn Informacji Publicznej, powiadomienia publiczne, doręczenie przez obwieszczenie

WPROWADZENIE

Określone treścią art. 61 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku¹ powszechne prawo do informacji daje jednostkom możliwość pozyskiwania wiedzy o działalności podmiotów publicznych i innych, które realizują zadania publiczne lub też które dysponują środkami publicznymi. Ustrojodawca w zakresie dopuszczalnych sposobów zdobywania wiedzy o sprawach publicznych odsyła do regulacji ustawowych. W grę wchodzi w tym wypadku uregulowania ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej² (dalej: u.d.i.p.), jak również regulacje szczególne, w tym między innymi z zakresu materialnego prawa administracyjnego, prawa finansowego czy gospodarczego. Zawartość art. 7 u.d.i.p. określa prawnie gwarantowane sposoby pozyskiwania informacji

¹ Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.

² Dz. U. z 2022 r., poz. 902.

publicznej. Katalog ten obejmuje zarówno tryb wnioskowy (ustna, pisemna oraz przekazywana przy pomocy środków komunikacji elektronicznej odpowiedź na pytania o informacje publiczne), jak i tryby bezwnioskowe (udostępnianie informacji w portalu danych³, wstęp na posiedzenia organów kolegialnych pochodzących z wyborów powszechnych, wyłożenie lub wywieszenie informacji publicznej w miejscach ogólnie dostępnych, udostępnienie informacji za pomocą urzędzeń umieszczonych w miejscach ogólnie dostępnych). Pośród niniejszych istotne miejsce zajmuje udostępnianie informacji, w tym dokumentów urzędowych w Biuletynie Informacji Publicznej (dalej: BIP), czego potwierdzeniem jest określona w art. 10 u.d.i.p. zasada pierwszeństwa trybu bezwnioskowego. Opiera się ona na funkcjonalności BIP oraz portalu danych, a BIP został w jej ramach wyodrębniony jako pierwszy z wszystkich dopuszczalnych środków powszechnego, bezwnioskowego udostępnienia. Jak podkreśla Michał Bernaczyk: „BIP wraz z pozostałymi trybami dostępu do informacji ma stanowić system komplementarny”⁴. Będąc elektronicznym, teleinformatycznym publikatorem gwarantującym szerokie możliwości rozpowszechniania informacji w sposób generalny i bezpłatny, stanowi sprawny instrument realizacji dostępu do informacji publicznej o powszechnym zastosowaniu. W związku ze zmianami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku — Kodeks postępowania administracyjnego⁵ (dalej: k.p.a.) z 2017 oraz 2019 roku⁶ uwidacznia się to również w regulacjach porządkujących procedurę administracyjną. Punkt ciężkości prowadzonych rozważań został położony na konkretne ustalenie zakresu wykorzystania BIP w postępowaniach prowadzonych przez organy administracji publicznej przy uwzględnieniu zawartości k.p.a. Celem osiągnięcia niniejszego istotne znaczenie ma związane przywołanie statusu i roli przedmiotowego publikatora w świetle uregulowań ogólnych — u.d.i.p. i Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 roku w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej (dalej: rozporządzenie BIP)⁷. Są one nierzadko określane jako regulacje dostępowe.

³ Zob. art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 roku o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2021 r., poz. 1641 ze zm.).

⁴ M. Bernaczyk, *Obowiązek bezwnioskowego udostępniania informacji publicznej*, Warszawa 2008, s. 244.

⁵ Dz. U. z 2023 r., poz. 775.

⁶ Zob. ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 935) oraz ustawa z dnia 21 lutego 2019 roku o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. z 2019 r., poz. 730).

⁷ Dz. U. z 2007 r. Nr 10, poz. 68.

STATUS I ROLA BIP W REGULACJACH DOSTĘPOWYCH

Jak wynika z art. 8 w związku z art. 10 u.d.i.p., elektroniczny biuletyn stanowi podstawowy i obligatoryjny środek informowania jednostek, składający się z ujednoczonego systemu stron (strony głównej, której przypisuje się rolę portalu wiodącego⁸, oraz skorelowanych z nią stron podmiotowych) w sieci teleinformatycznej. Ciężarem jego prowadzenia i udostępniania informacji przy jego pomocy zostały obarczone podmioty określone w art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p. określane mianem podmiotów zobowiązanych informacyjnie. Obowiązek ten obejmuje dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3, pkt 4 lit. a tiret drugie, lit. c i d i pkt 5 u.d.i.p., jak również informacje o sposobach udostępniania innych informacji znajdujących się w posiadaniu podmiotów publicznych, a nieudostępnionych w BIP. Mimo że nie wynika to z zawartości u.d.i.p., do grupy tej należy zaliczyć również tego rodzaju dane, co do których ustawodawca w przepisach odrębnych wprost wskazuje, że podlegają udostępnieniu w BIP, kreując tym samym obligatoryjność postępowania po stronie konkretnego podmiotu — podmiotu publicznego⁹. Ponadto podmioty zobowiązane informacyjnie mogą wykorzystywać funkcjonalność BIP do upubliczniania innych informacji, niekoniecznie takich, które wyczerpują znamiona wiedzy publicznej, jednocześnie nie nadając im przymiotu informacji publicznych (art. 1 ust. 1 u.d.i.p.). „Żaden przepis prawa nie zabrania umieszczania w BIP informacji innych niż informacje publiczne ani też nie stanowi, że sam fakt umieszczenia takiej informacji w BIP czyni ją informacją publiczną”¹⁰. To prowadzi do konstatacji o występowaniu dwójakiej kategorii danych upublicznianych w BIP: danych objętych obligatoryjnością postępowania i danych publikowanych fakultatywnie. Michał Zaremba odnosi się do niniejszego, wskazując na dwie klasy informacji podlegających upublicznieniu¹¹. Do pierwszej zalicza informacje objęte obligatoryjnością udostępniania, do drugiej zaś — „inne dane, których udostępnienie w ten sposób uznał podmiot za celowe”. Podsumowując, trzeba wskazać, że BIP stanowi system otwarty, co implikuje fakt, że mogą być do niego

⁸ Zob. M. Bernaczyk, M. Jabłoński, K. Wygoda, *Biuletyn Informacji Publicznej. Informatyzacja administracji*, Wrocław 2005, s. 222.

⁹ S. Szczepaniak przedstawia analizę, z której wynika, że określenie BIP, a więc wskazujące na udostępnienie przy użyciu tego trybu bezwzrostkowego, występuje w 1151 aktach prawnych, zob. S. Szczepaniak, *Biuletyn Informacji Publicznej dzisiaj — anachronizm prawny i informatyczny czy wciąż przydatna instytucja*, [w:] *20 lat ustawy o dostępie do informacji publicznej. Podsumowanie i perspektywy ustawowej regulacji prawa do informacji publicznej*, red. M. Błachucki, G. Sibiga, Warszawa 2022, s. 246.

¹⁰ Zob. Wyrok NSA z 30 maja 2012 roku, I OSK 450/12, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5AB91038BB> (dostęp: 4.07.2023).

¹¹ M. Zaremba, *Prawo dostępu do informacji publicznej. Zagadnienia praktyczne*, Warszawa 2009, s. 168.

wprowadzane coraz to nowsze kategorie informacji, w tym też i takie, które nie zostały określone jednoznacznie przez ustawodawcę¹².

Nie należy jednak zapominać, że ustawodawca, kreując obligatoryjność upubliczniania danych w BIP, tworzy w tym zakresie również wykluczenia o dwojakim charakterze: przedmiotowe odnoszące się do zakresu danych wyłączonych spod obligatoryjności postępowania podmiotów określonych treścią art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.d.i.p. oraz podmiotowo-przedmiotowe wskazujące na podmioty, względem których obowiązek upubliczniania w BIP nie został generalnie wyłączony, ale podlega zawężeniu do określonych danych, a ściślej mówiąc — zostaje pomniejszony o określone informacje, które zasadniczo objęte są powinnością udostępnienia z racji zawierania się w przykładowym katalogu informacji podlegających upublicznieniu (art. 6 u.d.i.p.). Pierwsze wykluczenie — przedmiotowe — sprowadza się do wyłączenia spod obowiązku udostępnienia w elektronicznym publikatorze takich informacji, jak treść decyzji administracyjnych i innych podobnych rozstrzygnięć; treść orzeczeń sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, sądów wojskowych, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu; stanowisk w sprawach publicznych zajętych przez organy władzy publicznej i funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku — Kodeks karny¹³. Wykluczenie to ma zastosowanie generalne. W swoim założeniu odnosi się do wszystkich podmiotów kwalifikowanych informacyjnie. Drugie z kolei, na skutek zawartości art. 6 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 u.d.i.p., należy odnosić wyłącznie do partii politycznych i organizacji związkowych oraz pracodawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 u.d.i.p.¹⁴ Ustawodawca zwalnia te podmioty z obowiązku udostępnienia w BIP danych dotyczących ich kwestii organizacyjnych (o stanie prawnym, formie, organizacji, przedmiocie działalności i kompetencji itp.) oraz o zasadach ich funkcjonowania (o trybie działania, sposobie stanowienia aktów prawnych, załatwianiu spraw itp.).

Uwzględniając wszystkie aspekty natury organizacyjnej oraz funkcjonalnej, należy przyjąć, że BIP jest wyrazem najbardziej optymalnego realizowania zasad porządkujących odformalizowaną procedurę udostępniania wiedzy publicznej¹⁵. Chodzi w tym wypadku przede wszystkim o zasadę powszechności podmiotowej

¹² M. Bernaczyk, *Obowiązek bezwziostkowego udostępniania informacji publicznej*, s. 133.

¹³ Dz. U. z 2022 r., poz. 1138 ze zm.

¹⁴ Zob. szerzej, M. Kłaczyński, S. Szuster, *Dostęp do informacji publicznej. Komentarz*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587279053/76493/klaczynski-michal-szuster-sergiusz-dostep-do-informacji-publicznej-komentarz?keyword=Szuster&cm=SREST> (dostęp: 18.07.2023). Jak wskazuje M. Bidziński, wyłączenie to nie ma większego znaczenia, zob. więcej M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3damjyha3dmojoobqxlrtgy2deojxi3a&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).

¹⁵ Zob. I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 231; P. Fajgielski, *Informacja w administracji publicznej. Prawne aspekty gromadzenia, udostępniania i ochrony*, Wrocław 2007, s. 80 i n.

i przedmiotowej (art. 1 i art. 2 u.d.i.p.), bezwarunkowego udostępnienia (art. 2 ust. 2 u.d.i.p.), terminowości (art. 13 u.d.i.p.), bezpłatności (art. 7 ust. 2 u.d.i.p.), szczegółowego oznaczenia informacji udostępnianych (art. 12 ust. 1 i art. 8 ust. 6 u.d.i.p.) oraz równego dostępu do wiedzy publicznej (art. 2 ust. 1 u.d.i.p.)¹⁶. Bezsprzecznie potwierdzają one szeroki zakres podmiotowo-przedmiotowy udostępniania przy pomocy BIP, kreując z niego nowoczesną ścieżkę komunikowania wiedzy o sprawach publicznych każdemu zainteresowanemu pomiotowi. Wprawdzie nikt nikogo nie jest w stanie zmusić do sięgnięcia po informacje zamieszczone na stronach BIP, ale z racji bezwioskowego upubliczniania dopuszczalność zdobycia oczekiwanej wiedzy została ustawowo zagwarantowana. Występujące w tym zakresie wymogi dotyczące posiadania dostępu do internetu, posiadania określonej wiedzy, a przede wszystkim umiejętność poruszania się w sieci internetowej nie działają już współcześnie deprecjonująco. Ponadto trzeba wskazać, że brak możliwości bezpośredniego zaskarżania faktu nieprowadzenia lub też nieodpowiedniego prowadzenia strony BIP nie jest w stanie osłabić biuletynu jako instrumentu powszechnego udostępnienia, a korzyści jego zastosowania są nieustannie zauważane i doceniane. Wprawdzie podmiot prowadzący stronę BIP jest jej włodarzem (zarówno jeśli chodzi o budowę, jak i sposób prezentowania przy jej użyciu publicznych treści), ale wszelkiego rodzaju niedociągnięcia występujące lub mogące wystąpić w tym zakresie, zgodnie z zasadą pierwszeństwa trybu bezwioskowego, nie są w stanie i nie pozbawiają zainteresowanego możliwości zdobycia interesujących go informacji¹⁷. Zakres swobody przedstawiania informacji w BIP jest porównywalny do zamieszczania informacji na stronach własnych podmiotów publicznych — tak zwanych stronach niebiuletynowych¹⁸.

W „pozytywnym świetle” stawiają biuletyn zasady rządzące jego organizacją i funkcjonowaniem określone w rozporządzeniu BIP. Odnoszą się one między innymi do permanentnego udostępniania informacji publicznej (§ 5, 20 i 21), odpowiedniej jakości danych udostępnianych i mechanizmów je zabezpieczających (§ 7 ust. 2 pkt 1, § 16, 17, 19), zakazu stosowania skrótowości i wykorzystywania BIP do publikowania ogłoszeń komercyjnych (§ 6 oraz 11 ust. 2), zakazu stosowania ograniczeń przed kopiowaniem i drukowaniem informacji upublicznionych w BIP (§ 7 ust. 2 pkt 2)¹⁹. Nie pozostają one bez znaczenia w procesie kwalifikowania biuletynu jako sprawnego instrumentu rozpowszechniania wiedzy nieprzeznaczonej

¹⁶ Na takie zasady wskazuje: M. Bernaczyk, K. Wygoda, M. Jabłoński — zob. M. Bernaczyk, *Obowiązek bezwioskowego udostępniania informacji publicznej*, s. 121–122 oraz M. Bernaczyk, M. Jabłoński, K. Wygoda, *Biuletyn Informacji Publicznej. Informatyzacja administracji*, Wrocław 2005, s. 42–43.

¹⁷ G. Sibiga, *O reformę przepisów o dostępie do informacji publicznej*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 4, s. 14.

¹⁸ M. Jabłoński, M. Bernaczyk, *Praktyczne problemy wdrażania ustawy o dostępie do informacji publicznej*, „Elektroniczna Administracja” 2006, nr 6, s. 4.

¹⁹ Na takie zasady wskazują M. Bernaczyk, M. Jabłoński, K. Wygoda, *Biuletyn Informacji Publicznej. Informatyzacja administracji*, s. 192 i n.

dla konkretnego adresata, ale w swojej celowości skierowanej do szerokiego kręgu odbiorców będących faktycznie lub też jedynie potencjalnie zainteresowanymi informacyjnie w myśl art. 2 ust. 1 u.d.i.p.

BIP JAKO INSTRUMENT PUBLICZNEGO POWIADAMIANIA I REALIZACJI OBOWIĄZKU INFORMACYJNEGO W ZWIĄZKU Z PRZETWARZANIEM DANYCH OSOBOWYCH

Występujące po obu stronach procesu udostępniania zalety elektronicznego upubliczniania danych nie pozostały bez znaczenia przy projektowaniu zmian do k.p.a. w 2017 i 2019 roku. Proste, szybkie, sprawne oraz niekosztowne udostępnianie uporządkowanych i nieustannie aktualizowanych danych, przy jednoczesnej — przypisywanej temu procesowi — oszczędności czasu i środków finansowych po stronie podmiotu udostępniającego stanowi doskonałą metodę komunikowania informacji. Chodzi w tym wypadku przede wszystkim o sytuacje, w których zachodzi potrzeba dostarczenia informacji, które nie mogą trafić do konkretnego adresata z powodu braku możliwości jego ustalenia, lub też gdy nie dochodzi do wytworzenia dokumentacji, która podlegałaby doręczeniu przy załatwianiu sprawy administracyjnej. Założenie to posiada rację bytu przy uwzględnieniu zawartości komunikowanych danych będących wytworem działalności organu administracji publicznej. „Informacją publiczną będzie każda informacja dotycząca sfery faktów i danych publicznych, a więc każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych”²⁰. Takimi informacjami są szeroko rozumiane komunikaty pochodzące od organu administracji publicznej, podlegające powszechnemu udostępnieniu przy wykorzystaniu BIP. Ściśle określając, chodzi w tym wypadku o zawiadomienia o decyzjach czy też innych czynnościach dokonywanych przez organ administracji publicznej, wezwania bliżej niezidentyfikowanych osób czy powiadomienia dotyczące procesu przetwarzania i o „podmiocie przetwarzającym” — administratorze. To implikuje zasadność twierdzenia, że w procedurze administracyjnej uregulowanej treścią k.p.a. przedmiotowe medium informacyjne BIP stanowi instrument publicznego zawiadomienia (art. 49 i 49a k.p.a.), w tym instrument publicznego wezwania (art. 91 § 3 k.p.a.); instrument realizacji obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE²¹ (dalej: RODO) (art. 122h k.p.a.). Podział ten nie ma charakteru

²⁰ Wyrok NSA z 24 maja 2023 roku, III OSK 494/22, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/CEDCFA509A> (dostęp: 5.07.2023).

²¹ Dz. U. UE L 119 z 4.05.2016, s. 1–88.

rozłącznego przy uwzględnieniu zawartości art. 91 § 3 k.p.a. w związku z art. 49 k.p.a. Z jednej bowiem strony, instrument wezwania jest elementem większej kategorii, jaką są ogólnie zdeterminowane treścią art. 49 § 1 k.p.a. zawiadomienia o rozstrzygnięciach i czynnościach materialno-technicznych organu administracji publicznej. Z drugiej zaś — art. 91 § 3 k.p.a. uchodzi za regulację szczególną w odniesieniu do art. 49 § 1 k.p.a., niezbędną dla zaistnienia podstawy do publicznego zawiadomienia o „działaniach” organu administracji publicznej.

Stosownie do zawartości art. 49 i art. 49a k.p.a. organ administracji publicznej może zawiadamiać o swoich decyzjach i innych czynnościach procesowych w formie publicznego obwieszczenia, publicznego ogłoszenia w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, albo publicznego rozpowszechnienia informacji na swojej stronie podmiotowej BIP. Wszystkie z przedstawionych form poprzez swój wymiar publiczny zasługują na zaliczenie ich do kategorii zbiorczej określanej jako powiadomienia publiczne²². Pozostają w ścisłym związku z zasadą czynnego udziału stron w postępowaniu administracyjnym (art. 10 k.p.a.) i temu właśnie mają służyć²³. Choć w doktrynie nie ma jednolitości stanowisk co do adekwatności tego określenia²⁴, mowa w ich przypadku również o doręczeniach przez obwieszczenie²⁵, chociażby przez wzgląd na umiejscowienie przedmiotowych uregulowań w grupie przepisów dotyczących doręczeń, czyli w rozdziale 8 k.p.a.²⁶ Co ważne, pośród owych powiadomień publicznych można dokonać wyodrębnienia:

1. Zawiadomień, których dopuszczalność realizacji opiera się na szczególnej podstawie prawnej²⁷.
2. Zawiadomień, których dopuszczalność realizacji zdeterminowana jest odpowiednią ilością stron postępowania (więcej niż 20 osób), nie jest warunkowana

²² R. Kędziora określa je mianem ogłoszeń publicznych, zob. R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3damjxgu2dgnboobqxlrtheytemjrhazq&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).

²³ Zob. J. Dolny, *Realizacja zasady czynnego udziału stron w postępowaniu o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na przestrzeni ostatnich dwudziestu lat*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2022, nr 1, s. 38–50.

²⁴ Zgodnie z art. 49b k.p.a. treść decyzji czy postanowienia nie zostaje z urzędu doręczona stronie postępowania wraz z powiadomieniem, ale wymaga z jej strony zaangażowania (wniosku) i może mieć miejsce następczo.

²⁵ Zob. M. Wierzbowski, A. Wiktorowska, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3danbtgi3dgmroobqxlrhaydmmzgtgm> (dostęp: 18.07.2023).

²⁶ Zob. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, 2023, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3danbtgi3dgmroobqxlrhaydmmzgtgm&refSource=toc#tabs-metrical-info> (dostęp: 17.07.2023).

²⁷ Chodzi w tym wypadku na przykład o art. 5a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku — Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r., poz. 682 ze zm.), oraz art. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r., poz. 344 ze zm.), zob. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, wyrok WSA w Krakowie z 26 stycznia 2016 roku, II SA/Kr 1037/15, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DEB8A7357F> (dostęp: 5.07.2023).

treścią przepisu szczególnego, sama dla siebie stanowi wystarczającą podstawę prawną. Powiadomienie w tym przypadku będzie skuteczne co do zasady wobec tych stron, które zostały uprzednio uprzedzone o zamiarze powiadomienia ich w publiczny sposób²⁸.

3. Zawiadomień, które nie są wprost wyrażone treścią k.p.a., a które mogą stanowić efekt połączenia dwóch regulacji (art. 49 i 49a k.p.a.). Chodzi w tym wypadku o sytuacje, w ramach których istnieć będzie szczególna podstawa prawna dla doręczenia przez obwieszczenie i jednocześnie w danej sprawie będzie występować więcej niż 20 stron²⁹.

Jak wynika z art. 49 k.p.a., BIP jest jedną z możliwości, z której może skorzystać organ administracji publicznej celem rozpowszechnienia informacji o podejmowanych działaniach w toczącym się postępowaniu. Wybór w tym zakresie został pozostawiony samemu organowi, co implikuje fakt, że każda z tych form może być wykorzystana jednocześnie celem zagwarantowania pełnego dotarcia informacji do potencjalnych odbiorców (stron postępowania). Mogą to być dwie z wyróżnionych w przepisie bądź też wyłącznie jedna i niekoniecznie musi ona wiązać się z zastosowaniem BIP. W tym zatem znaczeniu wykorzystanie BIP w procesie publicznego powiadomiania nie ma charakteru obligatoryjnego³⁰ — może, ale nie musi mieć miejsca, a decyzyjność w tym zakresie została przypisana podmiotowi, który w dokonywaniu wyboru powinien kierować się postulatami sprawnego, efektywnego, niekosztownego i szybkiego „doręczenia” informacji³¹. Niewątpliwie jednak ma na celu uproszczenie i usprawnienie postępowania przed organem administracji publicznej.

BIP stanowi równorzędną i stosunkowo „młodą” formę publicznego komunikowania, o której mowa w art. 49 i 49a k.p.a. Twierdzenia niniejszego nie przekreśla fakt, że ten środek komunikowania został przez ustawodawcę wyodrębniony w regulacji jako ostatni. Przyczyn tego stanu rzeczy należy raczej upatrywać w momencie przyznania mu roli instrumentu publicznego zawiadamiania. Możliwość jego wykorzystania pojawiła się bowiem najpóźniej spośród wszystkich wymienionych w treści art. 49 k.p.a., to jest — wraz z wejściem w życie nowelizacji do k.p.a. z 2017 roku. Ustawodawca w treści k.p.a. nie konkretyzuje samego procesu udostępnienia pisma (zawiadomienia) w BIP. Zastosowanie w tym miejscu

²⁸ Zob. też A. Milewska, *Doręczenie decyzji w formie publicznego obwieszczenia*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=nzuxk4zogi3damrvhazdcni&refSource=search> (dostęp: 17.07.2023) oraz A. Fornalik, *Termin zaskarżania decyzji ZRID liczy się od daty dokonania obwieszczenia*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=nzuxk4zogi3danbrg4zdkma&refSource=search> (dostęp: 17.07.2023).

²⁹ Zob. Ł. Sadowski, *Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=mjxw62zogi3damjwgy3dcnjogeza&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).

³⁰ Publikowanie w BIP w związku z zawartością art. 10 ust. 1 u.d.i.p. ma charakter obligatoryjny.

³¹ *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz.*

odnajdują regulacje dostępowe, gdzie zasada szczegółowego oznaczenia danych udostępnianych ma dominujące znaczenie. Chodzi w tym wypadku o podanie informacji wskazujących na podmiot udostępniający; informacji wskazujących na tożsamość osoby, która wytworzyła informację lub odpowiada za jej treść; informacji wskazujących na tożsamość osoby, która wprowadziła informację do BIP, oraz o oznaczenie czasu wytworzenia informacji i jej udostępnienia, jak również zabezpieczenie możliwości identyfikacji czasu rzeczywistego udostępnienia informacji. Jak podkreślają Kamila Kędzierska i Michał Kotarba, opublikowanie wymienionych danych i oznaczeń ma na celu zagwarantowanie poprawności, rzetelności i adekwatności publikowanych informacji, jak również ma tworzyć podstawę dla przeprowadzenia ewentualnych czynności weryfikacyjnych³².

Czas udostępnienia jest jednym z elementów skonkretyzowanego oznaczenia informacji zamieszczanych w BIP, mimo to ustawodawca w treści art. 49 § 2 k.p.a. w sposób wyraźny podkreśla, że dzień, w którym nastąpiło publiczne udostępnienie pisma w BIP, musi bezwzględnie zostać wskazany w elektronicznym biuletynie. Co ważne, nie jest on kwalifikowany jako dzień dokonania zawiadomienia. Zawiadomienie uważa się za dokonane dopiero po upływie 14 dni od dnia, w którym nastąpiło publiczne ogłoszenie w BIP, dając tym samym większą możliwość zaznajomienia się z treścią publikowanego pisma jego potencjalnym zainteresowanym (stronom), ale i jednocześnie nie gwarantując przy tym pewności dotarcia informacji do faktycznego odbiorcy. W tym znaczeniu BIP jako sprawny instrument publicznego zawiadomienia ma zabezpieczyć szybki, łatwy, niewymagający nadmiernego wysiłku, czasu i środków dostęp do określonych informacji³³. Jest to rozwiązanie nadzwyczajne odnajdujące swoje zastosowanie w ustawowo określonych sytuacjach, zmierzające do osiągnięcia szybkiego skutku doręczenia wobec wszystkich podmiotów, którzy są jego adresatami³⁴. Stanowi to jednak wyłącznie pewnego rodzaju założenie, albowiem nie można wymagać od jednostek bieżącego i nieustannego śledzenia każdej podmiotowej strony BIP celem zaznajomienia się ze wszystkimi tam umiejscowionymi, publicznymi powiadomieniami, które mogą ich w rzeczywistości dotyczyć. Nie będąc idealnym sposobem komunikowania, daje jednak szansę stronom, o których organ jeszcze nie wie (albo których liczba jest znaczna w związku z art. 49a k.p.a.), na dowiedzenie się o postępowaniu administracyjnym i dokonywanych w jego ramach

³² Zob. K. Kędzierska, M. Kotarba, *Bezwniioskowy tryb udzielania informacji publicznej*, [w:] *Dostęp do informacji publicznej*, red. P. Szustakiewicz, Warszawa 2016, s. 140.

³³ *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*.

³⁴ M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587260322/731569/jaskowska-malgorzata-wilbrandt-gotowicz-martyna-wrobel-andrzej-komentarz-aktualizowany-do-kodeksu...?keyword=Komentarz%20aktualizowany%20do%20Kodeksu%20postepowania%20administracyjnego&cm=SFIRST> (dostęp: 17.07.2023), wyrok NSA z 5 kwietnia 2011 roku, II OSK 235/11, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/FDAD3618C5> (dostęp: 5.07.2023).

czynnościach, co z pewnością nie nastąpiłoby przy zastosowaniu tradycyjnego powiadomienia wyłącznie tych jednostek, które są organowi znane w momencie wszczęcia postępowania.

Jak zostało już wskazane, zawartość art. 91 § 3 k.p.a., z jednej strony, stanowi samodzielną podstawę prawną dla publicznego informowania o rozprawie, z drugiej zaś — jest regulacją szczególną (podstawą) dla omówionego uprzednio publicznego zawiadamiania o „działaniach” organu w procedurze administracyjnej. Będąc czynnością materialno-techniczną, wezwanie należy do katalogu ogólnie określanych czynności procesowych organu administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym. Ponadto sam ustawodawca, odnosząc się do instrumentu wezwania, określa je w dalszej części regulacji mianem zawiadomienia w BIP. Zatem w i tym zakresie można pokusić się o stwierdzenie, że zawiera się ono w ogólnie kwalifikowanej kategorii publicznego powiadomiania. Wezwanie, o którym mowa w art. 91 § 3 k.p.a., może być dokonane przy użyciu publicznego obwieszczenia, innej formy publicznego ogłoszenia, która jest realizowana w zwyczajowo przyjęty sposób, bądź też przy wykorzystaniu funkcjonalności BIP na stronie podmiotowej danego organu administracji publicznej. Co istotne, sposób zaprezentowania przez ustawodawcę prawnie gwarantowanych metod publicznego wezwania (podobnie jak w przypadku ogólnie określonych publicznych powiadomień) potwierdza fakultatywny charakter BIP. Organ administracji publicznej, uwzględniając postulaty prawidłowego toku postępowania i ogólną charakterystykę BIP, może zdecydować się na jego wykorzystanie. BIP stanowi zatem jedną z możliwości, z której może skorzystać organ administracji publicznej w procesie publicznego „przywołania” na rozprawę, podejmując przy tym decyzję we własnym zakresie. To dodatkowo potwierdza szczególny charakter regulacji względem art. 49 § 1 k.p.a., gdzie dochodzi do uwypuklenia pewnego rodzaju alternatyw zachowania się organu, które mogą, ale nie muszą odnaleźć swojego jednoczesnego zastosowania.

Ustawodawca warunkuje jednak dopuszczalność publicznego zawiadomienia o rozprawie (w tym również przy użyciu BIP) od zaistnienia prawdopodobieństwa, że oprócz stron tradycyjnie wezwanych³⁵ i uczestniczących już w postępowaniu mogą występować jeszcze inne, które nie są organowi znane, a powinny zostać powiadomione jako strony postępowania. W tym znaczeniu wydaje się, że zastosowanie publicznego wezwania ma charakter obligatoryjny, z tym jednak, że stwierdzenie rzeczywistej konieczności jego dokonania zostało przypisane organowi administracji publicznej³⁶. To niewątpliwie deprecjonuje ową obligatoryjność

³⁵ Przy użyciu pisma papierowego lub w postaci elektronicznej. Zmiana w tym zakresie nastąpiła 5 października 2021 roku wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 18 listopada 2020 roku o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r., poz. 285).

³⁶ Zob. P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#commentary/587751050/692592/przybysz-piotr-marek-kodeks-postepowania-administracyjnego-komentarz-aktualizowany?keyword=P.%20Przybysz,%20Kodeks%20>

postępowania podmiotu publicznego i bezwzględność jego realizacji, ale nie przekreśla możliwości publicznego powiadomienia z uwagi na konieczność respektowania zasady demokratycznego państwa prawa, a w tym i konstytucyjnego uprawnienia do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy (art. 45 Konstytucji RP)³⁷.

Celem przeprowadzenia rozprawy administracyjnej jest między innymi potrzeba wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków. W ramach tak określonego celu mieści się ustalenie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym również tych, które nie były wiadome organowi w momencie wyznaczania rozprawy, a ujawniły się w jej trakcie. Organ administracji publicznej ma wynikający z art. 7 k.p.a. obowiązek podjęcia wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywatela³⁸.

Zestawiając zawartość art. 91 § 3 k.p.a. z art. 49 § 1 k.p.a., nie należy przejść obojętnie wobec kwestii przedmiotowej omawianej kategorii publicznego powiadomienia, tym bardziej że w odróżnieniu do regulacji ogólnej (art. 49 § 1 k.p.a.) dochodzi do wyraźnego określenia zakresu merytorycznego wezwania, które podlega ogłoszeniu publicznemu. Wezwanie na rozprawę musi bezwzględnie wskazywać na jej przedmiot (sprawę administracyjną, której ma dotyczyć) oraz termin i miejsce jej odbycia się³⁹. W doktrynie dochodzi do podkreślenia, że skoro art. 91 § 3 k.p.a. stanowi regulację szczególną, to w zakresie ustalania treści wezwania nie bez znaczenia pozostaje również art. 54 k.p.a. dotyczący ogólnych jego składników⁴⁰. Uwzględniając jednakże charakterystykę przedmiotowego „przywołania na rozprawę”, trudne wydaje się przyjęcie, że wezwanie to jest w stanie w pełni sprostać wymaganiom co do wszystkich elementów określonych treścią art. 54 § 1 k.p.a. Przykładowo określenie osoby wzywanej — podanie jej imienia i nazwiska — nie jest możliwe, skoro wezwanie to skierowane jest do bliżej niezdefiniowanego odbiorcy. Niezależnie jednak od tego, trzeba wskazać, że pod względem przedmiotowym jego zakres merytoryczny nie odbiega od tradycyjnej formy — pisemnego wezwania, mimo to ustawodawca celem zapobieżenia jakimkolwiek wątpliwościom wyraźnie odnosi się do treści wezwania komunikowanego publicznie.

Szczególna rola elektronicznego, teleinformatycznego publikatora uwidacznia się w związku z zawartością art. 122h § 1 k.p.a. Regulacja ta jest stosunkowo nowa,

postępowania%20administracyjnego.%20Komentarz%20aktualizowany&cm=STOP (dostęp: 17.07.2023).

³⁷ *Ibidem*.

³⁸ Zob. wyrok NSA z 23 lutego 2011 roku, II GSK 281/10, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/3E4DA237E2> (dostęp: 6.07.2023).

³⁹ Zob. Z. Kmiecik, J. Wegner, M. Wojtuń, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#commentary/587914753/712193/kmiecik-zbigniew-wegner-joanna-wojtuń-maciej-kodeks-postepowania-administracyjnego-komentarz?keyword=Z.%20Kmiecik%20J.%20Wegner,%20M.%20Wojtuń,%20Kodeks%20postępowania%20administracyjn> (dostęp: 17.07.2023).

⁴⁰ Zob. *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*.

została dodana w 2019 roku⁴¹. Ustawodawca zdecydował się w niej na nadanie BIP statusu instrumentu realizacji obowiązku informacyjnego, o którym mowa w treści art. 13 ust. 1 i ust. 2 RODO. W myśl bowiem art. 2a § 1–3 k.p.a. ustawa regulująca procedurę administracyjną określa sposób realizacji tego zobowiązania, a jego wykonywanie odbywa się niezależnie od innych obowiązków organu administracji publicznej i w żadnym razie nie wpływa na tok oraz wynik postępowania administracyjnego. Zakres przedmiotowy informacji rozpowszechnianych między innymi przy pomocy BIP w związku z realizacją obowiązku informacyjnego został wyraźnie zakreślony, mimo że nie sposób go odnaleźć w samej treści k.p.a., a w zawartości RODO (art. 13 ust. 1 i ust. 2). Ten sposób publicznego informowania nie ma charakteru nieograniczonego, jest warunkowany sposobem realizowania spraw administracyjnych przez organ, a ściślej — brakiem możliwości przekazania konkretnych danych w obliczu ich milczącego załatwiania. Status zaś biuletynu różni się od tego, który został zaprezentowany w art. 49, 49a i 91 k.p.a. Jak wskazuje ustawodawca, realizacja obowiązku następuje poprzez zamieszczenie informacji w BIP na stronie podmiotowej, na stronie internetowej oraz w widocznym miejscu (na przykład tablicy ogłoszeń) w siedzibie organu administracji publicznej. Te zatem sposoby publicznego komunikowania stanowią równorzędne formy, które są stosowane jednocześnie wówczas, gdy sprawa podlega załatwieniu bez doręczenia stronie dokumentacji pochodzącej od organu administracji publicznej, a stanowiącej potwierdzenie dla realizacji jej wniosku. Ustawodawca nie pozostawił żadnego wyboru organowi administracji publicznej, nadając publikacji BIP obligatoryjny charakter, tak jak to ma miejsce w świetle regulacji ogólnych. Wszystkie wyodrębnione w regulacji formy powszechnego upublicznienia muszą wystąpić w tym samym czasie, gwarantując tym samym szerokie ramy komunikowania informacji osobie, której dane w związku z wniesionym przez nią żądaniem zostały pozyskane i podlegają przetworzeniu. Zawartość art. 122h k.p.a. uwidacznia jednak brak równorzędności pomiędzy publicznym i indywidualnym komunikowaniem informacji związanych z przetwarzaniem danych osobowych. W przypadku bowiem pierwszej czynności organu administracji publicznej skierowanej do strony, ustawodawca zobowiązuje go do „imiennego” przekazania informacji, które są niezbędne dla należytej realizacji uprawnień związanych z ochroną danych osobowych zagwarantowanych w RODO. W żadnym bowiem razie publiczne rozpowszechnienie tego rodzaju informacji między innymi przy pomocy BIP jako wyjątek od reguły ogólnej⁴², pomimo wielu przypisywanych zalet, nie jest w stanie

⁴¹ Zob. P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*; Z. Kmiecik, J. Wegner, M. Wojtuń, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*.

⁴² Na taką regułę wskazuje P. Fajgielski, twierdząc, że powiązany z zasadą przejrzystości przetwarzania obowiązek informacyjny powinien być realizowany w sposób zindywidualizowany, zob. P. Fajgielski, *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych*, *Komentarz*, Warszawa 2018, s. 234–235, zob. też E. Bielać-Jomma, D. Lubasz, *RODO. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2018, s. 479–480.

zastąpić indywidualnego poinformowania i nie zwalnia z powinności uczynienia niniejszego wobec konkretnej osoby — strony postępowania (art. 122h § 2 k.p.a.).

W zakresie terminowości realizacji obowiązku, o którym mowa, należy wskazać, że ustawodawca sam tego nie uregulował w treści k.p.a. Poza tym odnosząc się do uregulowań ogólnych dotyczących udostępniania informacji publicznej, trzeba wskazać, że regulacje u.d.i.p. nie kształtują szczególnego terminu dla zamieszczenia informacji w BIP, choć w odformalizowanej procedurze dostępowej dominuje zasada szybkości i terminowości działania podmiotu udostępniającego. Ustawodawca determinuje w miarę szczegółowo, ale wyłącznie czas przekazania informacji udostępnianych na wnioski. Stosownie do art. 13 ust. 1 u.d.i.p. udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez zainteresowanego informacyjnie. Warto dokonać podkreślenia, że ze względu na rodzaj omawianej powinności należy w tym zakresie odnieść się do art. 13 RODO. Już bowiem sam tytuł regulacji sugeruje szczególny termin dla realizacji obowiązku informacyjnego. Mowa tam o momencie zbierania danych od osoby, której dane dotyczą. Prawodawca unijny wskazuje, że jeżeli dane osoby, której dane dotyczą, zbierane są od tej osoby, administrator podczas pozyskiwania tych danych podaje jej wszystkie informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i ust. 2 RODO. To implikuje zasadność twierdzenia, że publiczne informowanie, o którym mowa (w tym przy użyciu BIP), powinno mieć miejsce w momencie wejścia w posiadanie danych osobowych, czyli w rzeczywistości niezwłocznie po wpłynięciu wniosku do organu dotyczącego konkretnej sprawy administracyjnej. Małgorzata Jaśkowska, Martyna Wilbrandt-Gotowicz i Andrzej Wróbel wskazują, że „organ administracji publicznej jest zatem zobowiązany podać stronie postępowania w sprawie załatwianej milcząco informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1 i ust. 2 RODO, podczas pozyskiwania danych osobowych od strony, nie zaś w terminie późniejszym”⁴³.

ZAKOŃCZENIE

Joseph Eugene Stiglitz podkreśla, że w państwie o ustroju demokratycznym świadomość tego, co jest robione przez władze publiczne, z jaką motywacją i po co, ma dominujące znaczenie w życiu współczesnego człowieka⁴⁴. Elektroniczny, teleinformatyczny urzędowy publikator stanowi jeden ze sposobów pozyskiwania tego rodzaju wiedzy — wiedzy publicznej. Pośród całokształtu zalet, jakie są mu przypisywane, BIP nie jest pozbawiony również wad, które niewątpliwie osłabiają

⁴³ Zob. M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*.

⁴⁴ J.E. Stiglitz, *On Liberty, the Right to Know, and Public Discourse: The Role of Transparency in Public Life*, [w:] *Globalizing Right. The Oxford Amnesty Lectures*, red. U.J. Gibney, Oxford–New York 2003, s. 115 i n.

jego wartość jako środka informacyjnego⁴⁵. Jest to rezultat niepełnego uregulowania w u.d.i.p. pewnych materii go dotyczących, co nie w każdym przypadku może być oceniane jako zachowanie świadome (złe i dokonywane z premedytacją), ale również jako będące rezultatem pewnego rodzaju niemocy prawodawczej (bo niektórych kwestii w sposób jednoznaczny uregulować się nie da). Mimo to BIP jako pozytywnie oceniana bezwnioskowa forma rozpowszechniania informacji stanowi sprawne narzędzie komunikowania wiedzy publicznej w rozmaitych regulacjach prawa administracyjnego, gdzie procesowi udostępniania przy jego użyciu przypisywany jest obligatoryjny charakter. Implikuje on brak możliwości odstąpienia od procesu udostępnienia, brak zezwolenia na odejście od wykorzystania BIP na rzecz innego instrumentu (nawet wówczas, gdy w mniemaniu udostępniającego wydaje się to bardziej korzystne) i zastąpienia jego funkcjonalności innym środkiem gwarantującym również publiczne ogłoszenie. Wykorzystanie BIP uwidacznia się również w regulacjach k.p.a., gdzie ustawodawca nadaje mu znaczenie instrumentu publicznego powiadamiania oraz realizacji obowiązku informacyjnego związanego z przetwarzaniem danych osobowych. W tych regulacjach jednak obligatoryjny charakter BIP towarzyszy fakultatywnemu zastosowaniu i — co ważne — to ono wysuwa się na pierwszy plan. W ramach publicznych powiadomień, w tym również w zakresie publicznych wezwań na rozprawę, BIP stanowi jedną z możliwości, z której może skorzystać organ administracji publicznej. Niemniej jednak ustawodawca pozostawia w tym wypadku swobodę decyzyjną co do jego zastosowania: jako jedyne go środka informacyjnego, środka towarzyszącego innym narzędziom informacyjnym lub środka, z którego można zrezygnować w procesie tak zwanego doręczenia przez obwieszczenie. Inaczej sytuacja wygląda w zakresie realizacji obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 122h k.p.a., gdzie obligatoryjny charakter zdeterminowany treścią u.d.i.p. został utrzymany, a BIP stanowi jedno z narzędzi informacyjnych, o zrezygnowaniu z którego w żadnym razie nie może być mowy.

THE ROLE OF THE PUBLIC INFORMATION BULLETIN IN LIGHT OF THE REGULATIONS OF THE ACT OF 14 JUNE 1960 — CODE OF ADMINISTRATIVE PROCEDURE

Summary

The Public Information Bulletin is of the means of making public information generally available. The legal basis for its organization and application should be sought in the Act of September 6, 2001, on access to public information (Journal of Laws of 2022, item 902), but the use of its functionality is also visible in specific regulations. Such use can also be considered taking

⁴⁵ Zob. też K. Kędzierska, *Prawo do informacji w polskim porządku prawnym*, [w:] *Dostęp do informacji publicznej a prawo do prywatności*, red. A. Gałach, K. Kędzierska, A. Lipiński, B. Opaliński, B. Pietrzak, P. Szustakiewicz, A. Zołotar-Wiśniewska, Warszawa 2015, s. 6 i 8.

into account the regulations of the Act of 14 June 1960 — Code of Administrative Procedure (Journal of Laws of 2023, item 775). The considerations conducted in the article focus on a detailed definition of the role of The Public Information Bulletin in the regulations organizing the Polish administrative procedure.

Keywords: access to public information, Public Information Bulletin, public notifications, delivery by notice

BIBLIOGRAFIA

- Bernaczyk M., *Obowiązek bezwziostkowy udostępniania informacji publicznej*, Warszawa 2008.
- Bernaczyk M., Jabłoński M., Wygoda K., *Biuletyn Informacji Publicznej. Informatyzacja administracji*, Wrocław 2005.
- Bidziński M., Chmaj M., Szustakiewicz P., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3damjyha3dmojoobqxlrtgy2deojxgi3a&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).
- Bielak-Jomma E., Lubasz D., *RODO. Ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2018.
- Dolny J., *Realizacja zasady czynnego udziału stron w postępowaniu o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na przestrzeni ostatnich dwudziestu lat*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2022, nr 1.
- Fajgielski P., *Informacja w administracji publicznej. Prawne aspekty gromadzenia, udostępniania i ochrony*, Wrocław 2007.
- Fajgielski P., *Ogólne rozporządzenie o ochronie danych. Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz*, Warszawa 2018.
- Fornalik A., *Termin zaskarżenia decyzji ZRID liczy się od daty dokonania obwieszczenia*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=nzuxk4zogi3danbrg4zdkma&refSource=search> (dostęp: 17.07.2023).
- Jabłoński M., Bernaczyk M., *Praktyczne problemy wdrażania ustawy o dostępie do informacji publicznej*, „Elektroniczna Administracja” 2006, nr 6.
- Jaśkowska M., Wilbrandt-Gotowicz M., Wróbel A., *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587260322/731569/jaskowska-malgorzata-wilbrandt-gotowicz-martyna-wrobel-andrzej-komentarz-aktualizowany-do-kodeksu...?keyword=Komentarz%20aktualizowany%20do%20Kodeksu%20postepowania%20administracyjnego&cm=SFIRST> (dostęp: 17.07.2023).
- Kamińska I., Rozbicka-Ostrowska M., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016.
- Kędzierska K., *Prawo do informacji w polskim porządku prawnym*, [w:] *Dostęp do informacji publicznej a prawo do prywatności*, red. A. Gałach, K. Kędzierska, A. Lipiński, B. Opaliński, B. Pietrzak, P. Szustakiewicz, A. Zołotar-Wiśniewska, Warszawa 2015.
- Kędzierska K., Kotarba M., *Bezwziostkowy tryb udzielania informacji publicznej*, [w:] *Dostęp do informacji publicznej*, red. P. Szustakiewicz, Warszawa 2016.
- Kędziora R., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3damjxgu2dgnboobqxlrtheytemjrhzq&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).
- Kmieciak Z., Wegner J., Wojtuń M., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587914753/712193/kmieciak-zbigniew-wegner-joanna-wojtun-maciej-kodeks-postepowania-administracyjnego-komentarz?keyword=Z.%20Kmieciak%20J.%20Wegner,%20M.%20Wojtuń,%20Kodeks%20postepowania%20administracyjn> (dostęp: 17.07.2023).

- Kłączyński M., Szuster S., *Dostęp do informacji publicznej. Komentarz*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587279053/76493/klaczynski-michal-szuster-sergiusz-dostep-do-informacji-publicznej-komentarz?keyword=Szuster&cm=SREST> (dostęp: 18.07.2023).
- Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, 2023, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3danbtgmydomjoobqxlrwhaydmmzgtmgyq&refSource=toc#tabs-metrical-info> (dostęp: 17.07.2023).
- Milewska A., *Doręczenie decyzji w formie publicznego obwieszczenia*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=nzuxk4zogi3damrvhazdcni&refSource=search> (dostęp: 17.07.2023).
- Przybysz P., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany*, SIP Lex, <https://sip.lex.pl/#/commentary/587751050/692592/przybysz-piotr-marek-kodeks-postepowania-administracyjnego-komentarz-aktualizowany?keyword=P%20Przybysz,%20Kodeks%20postepowania%20administracyjnego.%20Komentarz%20aktualizowany&cm=STOP> (dostęp: 17.07.2023).
- Sadowski Ł., *Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-full.seam?documentId=mjxw62zogi3damjwyg3dcnjogeza&refSource=toc> (dostęp: 18.07.2023).
- Sibiga G., *O reformę przepisów o dostępie do informacji publicznej*, „Samorząd Terytorialny” 2015, nr 4.
- Stiglitz J.E., *On Liberty, the Right to Know, and Public Discourse: The Role of Transparency in Public Life*, [w:] *Globalizing Right. The Oxford Amnesty Lectures*, red. U.J. Gibney, Oxford–New York 2003.
- Szczepaniak S., *Biuletyn Informacji Publicznej dzisiaj — anachronizm prawny i informatyczny czy wciąż przydatna instytucja*, [w:] *20 lat ustawy o dostępie do informacji publicznej. Podsumowanie i perspektywy ustawowej regulacji prawa do informacji publicznej*, red. M. Błachucki, G. Sibiga, Warszawa 2022.
- Wierzbowski M., Wiktorowska A., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, SIP Legalis, <https://sip.legalis.pl/document-view.seam?documentId=mjxw62zogi3danbtgi3dgmroobqxlrwhaydmmzgtm> (dostęp: 18.07.2023).
- Zaremba M., *Prawo dostępu do informacji publicznej. Zagadnienia praktyczne*, Warszawa 2009.

WYKAZ AKTÓW PRAWNYCH

- Konstytucja RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.).
- Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 roku w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 10, poz. 68).
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. UE L 119 z 4.05.2016, s. 1–88).
- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775).
- Ustawa z dnia 7 lipca 1994 roku — Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r., poz. 682 ze zm.).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 roku — Kodeks karny (Dz. U. z 2022 r., poz. 1138 ze zm.).
- Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r., poz. 344 ze zm.).
- Ustawa z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r., poz. 902).
- Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 935).

Ustawa z dnia 21 lutego 2019 roku o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. z 2019 r., poz. 730).

Ustawa z dnia 18 listopada 2020 roku o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r., poz. 285).

Ustawa z dnia 11 sierpnia 2021 roku o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2021 r., poz. 1641 ze zm.).

WYKAZ ORZECZNICTWA

Wyrok NSA z 23 lutego 2011 roku, II GSK 281/10, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/3E4DA237E2> (dostęp: 6.07.2023).

Wyrok NSA z 5 kwietnia 2011 roku, II OSK 235/11, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/FDAD3618C5> (dostęp: 5.07.2023).

Wyrok NSA z 30 maja 2012 roku, I OSK 450/12, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5AB91038BB> (dostęp: 4.07.2023).

Wyrok NSA z 24 maja 2023 roku, III OSK 494/22, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/CEDCFA509A> (dostęp: 5.07.2023).

Wyrok WSA w Krakowie z 26 stycznia 2016 roku, II SA/Kr 1037/15, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DEB8A7357F> (dostęp: 5.07.2023).